

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Wygoda (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Konrad Wytrykowski

SSN Paweł Zubert

Protokolant Marta Brzezińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych radcy prawnego Michała Jasiaka

w sprawie radcy prawnego J. S. obwinionego o delikty dyscyplinarne z art. 64 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2020.75 t.j. ze zm.; dalej jako u.r.p.),

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2022 r. kasacji obrońcy obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. WO (...),

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zasądzić od obwinionego J. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 28 stycznia 2020 r. sygn. akt (...), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. uznał radcę prawnego J. S. winnym zarzuconych mu deliktów dyscyplinarnych polegających na tym, że:

1. (...) w S., po wypowiedzeniu w dniu 22 marca 2011 r. pełnomocnictw przez I. C. S. i jej wniosku o wydanie dokumentów uchylał się od 22 marca 2011 r. do 14 stycznia 2020 r. od wydania żądanych dokumentów, w tym zawartych w jej imieniu

ugód pozasądowych - co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art 64 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U 2020 roku, poz. 75) w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i za to na podstawie art 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 4 § 1 kodeksu karnego w zw. art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 3 500 zł;

2. (...) w S. po wypowiedzeniu w dniu 3 marca 2011 r. pełnomocnictw przez M. Spółka z o.o. i wniosku o zwrot wszystkich dokumentów w okresie od 3 marca 2011 r. do 14 stycznia 2020 r. nie zwrócił żądanych dokumentów - co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. 2020 roku. poz. 75) w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 4 § 1 kodeksu karnego w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 4 000 zł;

3. (...) w S. po wypowiedzeniu pełnomocnictw przez Spółkę F. Spółka jawna i wniosku o zwrot wszystkich dokumentów - w tym kopii ugód sądowych zawartych z T. Spółka z o.o. nie zwrócił żądanych dokumentów w okresie od dnia 22 marca 2011 r. do 14 stycznia 2020 r.- co stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. 2020 roku. poz. 75) w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 4 § 1 kodeksu karnego w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 5 000 zł;

4. (...) w S. po wypowiedzeniu pełnomocnictw i wniosku A. Spółki z o.o. z dnia 17 września 2012 r. o zwrot wszystkich dokumentów – w tym uzyskanych tytułów wykonawczych przeciwko dłużnikom Spółki – z wyłączeniem dwóch tytułów wykonawczych w okresie od dnia 17 września 2012 r. do 14 stycznia 2020 r. pozostałych dokumentów nie zwrócił – co stanowi przewinienie dyscyplinarne

określone w art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. 2020 poz. 75) w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych w związku z art 4 § 1 kodeksu karnego w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 8 000 zł. Ponadto, sąd I instancji w pkt 5 orzeczenia, wymierzył ww. obwinionemu karę łączną w wysokości 20 500 zł, oraz w pkt 6, na podstawie art. 70 ust. 2 u.r.p. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie, co do zarzucanego ww. radcy prawnemu naruszenia obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej poprzez składanie w dniu 27 marca 2012 r. przed Sądem Okręgowym w K. I Wydziałem Cywilnym – sygn. akt I C (...) zeznań w charakterze świadka w sprawie związanej z klientem, na rzecz którego uprzednio świadczył pomoc prawną.

Odwołaniem z dnia 11 września 2019 r. obrońca obwinionego zaskarżył część orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 28 stycznia 2020 r. sygn. D (...), zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj.

1. art. 12 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych, (...) poprzez jego niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji zastosowanie – polegające na ustaleniu, że obwiniony J. S. popełnił kilka zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podczas gdy zarzucany obwinionemu czyn stanowi tylko jedno zachowanie, a w konsekwencji ustalenie, że zarzucane obwinionemu w pkt 1-4 zaskarżonego orzeczenia czyny obejmują okresy do dnia 14 stycznia 2020 r. – nie uzasadniając równocześnie na podstawie jakiej wykładni organ ustalił przedmiotowe okresy zachowania J. S.,

2. art. 6 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych, (...) poprzez ustalenie, że każdy z czynów zabronionych popełniony został w dacie 14 stycznia 2020 r., tj. dacie, w której sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, podczas gdy zarzucane obwinionemu zachowanie kwalifikowane jest jako przestępstwo z zaniechania, a nie z działania”.

Ponadto skarżący w wywiedzionym przez siebie odwołaniu od orzeczenia sądu I instancji wskazał na naruszenia prawa procesowego, tj.:

- 1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego,
- 2) art. 385 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie odczytania J. S. wniosku o ukaranie/zwięzłego przedstawienia zarzutów – po ponownym otwarciu przewodu sądowego po orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 27 października 2015 r.,
- 3) art. 344a k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez brak zwrotu przez Sąd sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu w celu uzupełnienia postępowania wyjaśniającego, gdy treść stawianych zarzutów/treść wniosku o ukaranie wskazywały na istotne braki tego postępowania,
- 4) art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie właściwego uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych obwinionemu i wyjście poza ramy oskarżenia poprzez skazanie za inne czyny określone w punktach od 1 do 4 (po słowach „orzeka”) niż powołane w punktach od 1 do 2 zaskarżonego orzeczenia (po słowach „obwinionemu o to, że:”),
- 5) art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, poprzez brak jego zastosowania i brak ustalenia upływu karalności przewinień dyscyplinarnych na skutek przekroczenia okresu pięciu lat.

Skarżący w powyższym odwołaniu wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego J. S. od zarzucanego mu czynu lub umorzenie przedmiotowego postępowania – na skutek przedawnienia zarzucanych obwinionemu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W dniu 29 kwietnia 2021 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, orzeczeniem o sygn. akt WO-(...), uchylił pkt 4 zaskarżonego

orzeczenia i uniewinnił radcę prawnego J. S. od czynu przypisanego mu w pkt 4 zaskarżonego orzeczenia. Ponadto, sąd II instancji zmienił pkt 5 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców prawnych, o którym mowa powyżej, w ten sposób, że na podstawie art. 65¹ ust. 1 i 2 pkt 3 u.r.p., orzeczone w pkt 1-3 kary pieniężne połączył i jako karę łączną wymierzył obwinionemu karę pieniężną w wysokości 8 000 zł. W pozostałym zaś zakresie, sąd II instancji utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie oraz odmówił obwinionemu przyznania kosztów obrońcy z wyboru.

Od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt WO (...), wniesiono kasację datowaną na dzień 7 lipca 2021 r., na korzyść obwinionego. Obrońca obwinionego racy prawnego J. S. w wywiezionej przez siebie kasacji zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- (1) rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 6 kodeksu karnego (dalej k.k.) w zw. z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej KERP) w zw. z w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, polegającą na przyjęciu okresu trwania obowiązku zwrotu klientom dokumentów do chwili wydania orzeczenia w sprawie, podczas gdy prawidłowa interpretacja art 46 KERP i art. 6 k.k. sprowadza się do stwierdzenia, iż momentem przestępstwa z zaniechania jest chwila, kiedy sprawca stracił możliwość zadośćuczynienia obowiązkowi, obowiązek wykonał lub obowiązek wygasł, co w konsekwencji uniemożliwiło ustalenie wypełnienia znamion przewinienia dyscyplinarnego oraz okresu przedawnienia karalności czynu;
- (2) rażącą obrazę prawa procesowego która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 338 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez pominięcie, iż w postępowaniu przed sądem I instancji nie doszło do doręczenia obwinionemu i jego obrońcy wniosku o ukaranie, zaś sam obwiniony nie był obecny na odczytaniu wniosku o ukaranie, co w konsekwencji doprowadziło do braku możliwości podjęcia właściwej obrony;
- (3) rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 68¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 332 § 1 ust 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. stosowane odpowiednio na mocy

z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez zaniechanie ustalenia, że w niniejszym postępowaniu doszło do nieprecyzyjnego sformułowania stawianych obwinionemu zarzutów tj. „naruszenia obowiązku wydania na wnioski klientów, dokumentów i pełnomocnictw prowadzonych w ich imieniu spraw” - sprzecznych z wymogami procedury bez wyszczególnienia o jakie konkretnie dokumenty oraz klientów chodzi czy klienci zwrócili się o zwrot i w jakim zakresie o to wnioskowali, co w konsekwencji oprowadziło do braku możliwości podjęcia właściwej obrony;

(4) rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 399 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez zaniechanie ustalenia, że w przedmiotowym procesie doszło do zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych obwinionemu, tj. z art. 28 ust. 1 Kodeksu Etyki Radców Prawnych na art. 46 Kodeksu Etyki Radców Prawnych dokonanej przez sąd I instancji w wyroku z dnia 28 stycznia 2020 r. bez uprzedniego uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej, co w konsekwencji doprowadziło do braku możliwości podjęcia przez obwinionego i jego obrońcę właściwej obrony;

(5) rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. stosowanych odpowiednio na mocy art. 74¹ ustawy o radcach prawnych polegającej na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k., tj. błędnej oceny dowodów zgłoszonych i przeprowadzonych na okoliczność dysponowania przez obwinionego dokumentami;

(6) rażąco obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z brzmieniem art. 367 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i art. 16 k.p.k., art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. stosowanych odpowiednio na mocy art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, polegającą na swobodnym i dowolnym ustaleniu przez sąd I instancji czasokresu popełnienia zarzucanego obwinionemu przewinienia, braku pouczenia o możliwości zmiany opisu czynu poprzez ustalenie czasokresu do 14 stycznia 2020 r. (treść sentencji) albo do 28 stycznia 2020 r. (treść uzasadnienia), a w konsekwencji działanie bez skargi uprawnionego oskarżyciela, a co najmniej spowodowanie

braku możliwości przygotowania się przez obwinionego do materialnej obrony w trakcie trwania postępowania przed sądem I instancji”. Ponadto, obrońca we wskazanej powyżej kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy obwinionego radcy prawnego J. S. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy zauważa, że nie jest możliwym w apelacji lub skardze kasacyjnej, (jak zrobił to obrońca w wywiedzionej przez siebie kasacji), jednoczesne podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego oraz obrazy przepisów prawa procesowego „mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku” (tak w oryginale).

Zarzut obrazy prawa materialnego zasadny byłby wtedy, gdyby skarżący nie kwestionował dokonanych przez sąd odwoławczy ustaleń faktycznych, na których oparł swoje orzeczenie. Obraza prawa materialnego polega bowiem na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych lub nie zarzucał jednocześnie obrazy przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia. Przypomnieć bowiem należy, iż: „w orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie, konsekwentnie podkreśla się, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (por. S. Zabłocki (w:) J. Bratoszewski, L. Gardocki, Z. Gostyński, S. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki - Kodeks postępowania karnego. Komentarz., Warszawa 2004, t. III, s. 111). Nie można zatem skutecznie postawić tego zarzutu – (...) - z jednoczesnym kwestionowaniem przepisów postępowania w tym samym zakresie” (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 lutego 2019 r. sygn. V KK 3/19 Lex 2616196; podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z 15 marca

2021 r. sygn. IV KK 85/21 Lex 3159943). Z tych też powodów pierwszy zarzuty kasacji uznany musi być za oczywiście bezzasadny.

Ponadto, Sąd Najwyższy przypomina, iż stosownie do treści art. 519 k.p.k. przedmiotem skargi kasacyjnej mogą być jedynie zarzuty skierowane przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu odwoławczego. „To rodzi takie konsekwencje, że zarzuty kasacyjne muszą być skierowane wprost pod adresem orzeczenia sądu odwoławczego, dotycząc rzetelności kontroli odwoławczej. Wobec tego, jeśli mają być skuteczne, muszą wskazywać bądź na poprawność, któregoś z zarzutów apelacyjnych i na wadliwe ich rozpoznanie. Jeżeli tak nie jest, oznacza to, że kasacja zmierza wyłącznie do poddania zaskarżonego nią orzeczenia ponownej kontroli instancyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lipca 2021 r. sygn. V KK 307/21, LEX nr: 3239901), co oczywiście nie jest dopuszczalne. Sąd Najwyższy zauważa, iż: zarzuty wskazane w punktach 2, 3, 4 i 6 rozpoznawanej w niniejszym postępowaniu kasacji obrońcy obwinionego są skierowane przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji (co wynika chociażby ze wskazania w nich przepisów k.p.k. regulujących przecież postępowanie pierwszoinstancyjne, a nawet sposób zakończenia postępowania przez rzecznika dyscyplinarnego). Zarzuty te w żadnym razie nie wskazują na rażącą obrazę przepisów z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a zatem przepisów określających zasady rzetelnej kontroli odwoławczej. Przypomnieć należy, iż zarzuty podniesione w kasacji pod adresem sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych zaskarżonemu kasacją orzeczeniu sądu odwoławczego (...) nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne dublujące (a tym bardziej zastępujące jak w niniejszej sprawie – uwaga sądu) kontrolę apelacyjną (zażaleniową) – rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji” (wyrok Sądu Najwyższego z 28 listopada 1996 r. sygn. III KKN148/96, Lex 26180). Nie budzi więc wątpliwości, że zarzuty wskazane w pkt 2,3,4,6 niniejszej kasacji, muszą także zostać uznane za oczywiście bezzasadne.

Nie sposób też uznać za zasadny jedyny zamieszczony w rozpoznawanej kasacji zarzut dot. postępowania odwoławczego (pkt 5 skargi kasacyjnej). W zarzucie tym skarżący zarzucił sądowi odwoławczemu rażącą obrazę art. 433

§ 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nierozpoznaniu zarzutu apelacyjnego dot. obrazu przez sąd pierwszej instancji art. 7 k.p.k., tj. błędną ocenę dowodów zgromadzonych i przeprowadzonych na okoliczność dysponowania przez obwinionego dokumentami. Zarzutu tego jednak skarżący de facto nie uzasadnił, poprzestając jedynie na stwierdzeniu, iż: „Dla uznania winy obwinionego niezwykle istotne było prawidłowe ustalenie faktów takich jak istnienia obowiązków wydania dokumentów przez obwinionego, posiadanie lub nieposiadanie przez obwinionego tychże dokumentów. Sąd II instancji ograniczył się w swej ocenie jedynie do faktów związanych z rodzajem dokumentów, co nie wypełnia granic zaskarżenia”.

Sąd Najwyższy stwierdza, iż zgodnie z treścią art. 526 § 1 k.p.k. podmiot fachowy a takim niewątpliwie jest adwokat, stawiając w kasacji zarzut pod adresem orzeczenia sądu odwoławczego winien, w sposób precyzyjny wykazać, dlaczego w jego ocenie doszło do rażącego naruszenia wskazanego przez skarżącego przepisu. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego, aby ten rozpoznając skargę kasacyjną, w zastępstwie skarżącego wyszukiwał (nie będące bezwzględnymi przesłankami odwoławczymi, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k.) rażące naruszenia prawa jakich miał dopuścić się sąd odwoławczy wydając zaskarżony kasacją wyrok. Nakłada to na skarżącego obowiązek wykazania, dlaczego uważa, iż sąd drugiej instancji dopuścił się wskazanego uchybienia, wyjaśnienia na czym in concreto polegało naruszenie przepisu, wywiedzenia, dlaczego owe rażące naruszenie przepisu mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż: „ogólnikowe powołanie się na naruszenie prawa nie czyni zadość wymaganiu przytoczenia i uzasadnienia podstaw kasacyjnych i jako takie obarczone jest wadą odbierającą skardze cechy kasacji” (M. Rogacka-Rzewnicka. Kasacja w polskim procesie karnym Warszawa 2001. s 98-99). Temu obowiązkowi obrońca obwinionego wywodząc skargę kasacyjną rozpoznawaną w niniejszym postępowaniu ewidentnie nie sprostał.

Kierując się przedstawionymi powyżej argumentami Sąd Najwyższy, z uwagi na art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 537 § 1 k.p.k., oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Mając na uwadze, że kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, Sąd Najwyższy, o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy

o radcach prawnych w zw. z 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, zasądając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, które to zgodnie z ww. przepisami wyniosły 20 zł, jako ryczałt za doręczenie pism – tu zawiadomienia o terminie rozprawy.